TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

GILLETTE-EÐLISHVÖT

Stefna

TÍU HERBERGI HUGANS

Það er til hús sem hvert og eitt okkar býr í án þess að hafa nokkurn tíma valið það.

Það hefur ekkert heimilisfang. Það er á engu korti. Samt þekkjum við það betur en nokkurn stað sem við höfum í raun búið á. Inni eru tíu dyr.

Sumar opnum við á hverjum degi án þess að taka eftir því.

Öðrum höldum við læstum og látum sem þær komi okkur ekkert við.

Og svo eru herbergi sem við byggðum ekki sjálf en berum samt einhvern veginn innra með okkur. Þetta er ekki kenning.

Þetta er ekki sálfræðihandbók sem safnar ryki uppi í hillu.

Þetta er frásögn manns sem gekk um þessi tíu herbergi, eitt af öðru, oft án þess að vita hvar hann var, og sem nú, með nokkur ár til viðbótar á herðunum, reynir að lýsa þeim nákvæmlega eins og hann upplifði þau.

Tíu dyr.

Ég opnaði þær allar.

Sumar af forvitni.

Sumar treglega.

Sumar ekki fyrr en of seint var orðið að snúa við.

Ef þessi herbergi virðast þér kunnugleg er það ekki af því að þau segi mína sögu.

Það er af því að einhvers staðar djúpt inni segja þau líka þína.

Ferdinando

EÐLISHVÖT – Stefna

Í hvert sinn sem stundin rann upp stóð ég á krossgötum.

Hugurinn þagði.

Engin rökvísi.

Engir útreikningar.

Engin áætlun.

Aðeins líkaminn.

Örlítill halli til vinstri.

Eins og laufblað sem fylgir vindinum án þess að vita hvar það lendir.

Ég lærði að eðlishvötin kemur frá ævafornu svæði.

Eldra en orðin.

Eldra en óttinn sem við lærðum að bera.

Hún var þar þegar.

Á undan skólanum.

Á undan menntuninni.

Á undan skapgerðinni.

Eðlishvötin er fyrsti íbúi hússins okkar.

Sá sem heldur áfram að borga leiguna jafnvel þegar við gleymum að hann sé til.

Hún talar ekki.

Hún bendir.

Hún útskýrir ekki.

Hún fylgir.

Margar þeirra ákvarðana sem breyttu lífi mínu urðu til með þessum hætti.

Án sannana.

Án trygginga.

Án vitna.

Tilfinning.

Ekkert meira.

Og þó, þegar ég lít til baka, sé ég að hún nægði.

Því eðlishvötin þekkir ekki framtíðina.

Hún þekkir sannleika okkar – sannleikann sem skynsemin kann að eyða árum í að reyna að ná, á meðan líkaminn vissi hann þegar.

Og þegar við hlustum í alvöru á hana hættum við að spyrja hvert vegurinn liggi.

Við byrjum að ganga.

Vandinn er ekki þegar eðlishvötin hefur rangt fyrir sér.

Vandinn er þegar við látum sem við höfum aldrei heyrt í henni.

Því þá förum við að leita að einhverjum öðrum til að bera ábyrgð okkar.

Foreldri.

Kennara.

Yfirmanni.

Ríkisstjórn.

Örlögum.

Ef við neitum að hlusta á það sem við vitum þegar finnum við alltaf einhvern annan til að kenna um.

Þetta er mannkynið.

Nánast alltaf reiðubúið að svíkja sjálft sig frekar en að taka ákvörðun.

Ferdinando